

Sygn. akt VU 837/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2013 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Mariola Mastalerz

Protokolant st. sekr. sądowy Ilona Królikiewicz

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2013 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku **J. C.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M..**

o podjęcie wypłaty emerytury

na skutek odwołania J. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M..

z dnia 24 kwietnia 2013r. sygn. (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VU 837/13

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 24 kwietnia 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M.. odmówił uchylenia decyzji z dnia 10 października 2011 r.

w części, w jakiej decyzja ta zawiesza wnioskodawcy J. C. prawo do emerytury za okres od dnia 1 października 2011r. do dnia 30 kwietnia 2012r.

W dniu 29 maja 2013 r. J. C. wniósł odwołanie od tej decyzji, w którym wniósł o uchylenie decyzji i wypłatę zaległej emerytury za okres od dnia 1 października 2011r. do dnia 30 kwietnia 2012r. wraz z odsetkami od każdej zaległej miesięcznej raty, powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku w sprawie K 2/12.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M.. wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. C., urodzony w dniu (...), złożył w dniu 21 października 2008 r. wniosek o przyznanie emerytury. Wnioskodawca był wówczas zatrudniony w Powiatowej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w O..

Decyzją z dnia 21 listopada 2008 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.M.. przyznał J. C.prawo do emerytury od dnia 1 października 2008r. Jednocześnie organ rentowy zawiesił wnioskodawcy wypłatę emerytury z powodu kontynuowania zatrudnienia bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury.

(dowód: wniosek emerytalny – 1-3 akt emerytalnych, decyzja – k. 75-76 akt emerytalnych, zaświadczenie– k. 27-34 akt emerytalnych)

W dniu 22 stycznia 2009r. J. C. wniósł o wznowienie wypłaty emerytury.

(dowód: wniosek – k. 77 akt emerytalnych)

W uwzględnieniu tego wniosku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M., decyzją z dnia 26 stycznia 2009r. przeliczył należną emeryturę oraz podjął wypłatę emerytury wnioskodawcy od dnia 1 stycznia 2009r.

(dowód: decyzja z dnia 26.01.2009r. – k. 89-90 akt emerytalnych)

Decyzją z dnia 10 października 2011 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M., zawiesił wnioskodawcy J. C. prawo do emerytury od dnia 1 października 2011 roku z powodu kontynuowania zatrudnienia bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury.

(dowód: decyzja - k. 217 akt emerytalnych)

W dniu 8 maja 2012 roku J. C. wniósł o podjęcie wypłaty emerytury w związku z rozwiązaniem z dniem 30 kwietnia 2012 roku umowy o pracę z dotychczasowym pracodawcą.

(dowód: wniosek k. 304 akt emerytalnych , świadectwo pracy k. 306-310 akt emerytalnych)

Decyzją z dnia 6 czerwca 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M., przeliczył i podjął wypłatę emerytury od dnia 1 maja 2012 roku.

(dowód: decyzja z dnia 6.06.2012r. k. 324 akt emerytalnych)

W dniu 25 marca 2013 roku wnioskodawca złożył wniosek o wypłatę emerytury za okres od 1 października 2011 roku do 30 kwietnia 2012 roku, powołując się na wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku sygn. akt K 2/12.

(dowód: wniosek k. 326 akt emerytalnych)

Decyzją z dnia 24 kwietnia 2013r. (zaskarżoną) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M., odmówił uchylecia decyzji z dnia 10 października 2011 roku w części w jakiej decyzja ta zawiesza prawo do emerytury za okres od dnia 1 października 2011 roku do dnia 30 kwietnia 2012 roku.

(dowód: decyzja z dnia 24.04.2013r. – k. 334 akt emerytalnych)

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie jest niezasadnione.

Wnioskodawca nabył prawo do emerytury - decyzją z dnia 21 listopada 2008 r. – poczynając od dnia 1 października 2008 r. (tj. od miesiąca w którym zgłoszono wniosek o emeryturę)

W okresie od dnia 1 lipca 2000r. do dnia 7 stycznia 2009r. (a zatem w dacie nabycia prawa do emerytury przez wnioskodawcę) treścią ryzyka emerytalnego oprócz osiągnięcia wieku emerytalnego było zaprzestanie pracy.

Przepis art. 103 ustęp 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2009r. nr 153, poz. 1227 ze zm) stanowił bowiem, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez

uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Wpłata emerytury była zatem uzależniona od uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą.

Z dniem 8 stycznia 2009r. przepis art. 103 ustęp 2a został uchylony, a prawo do emerytury zależało li tylko od osiągnięcia wieku emerytalnego. I taki stan prawny obowiązywał aż do wejścia w życie art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, czyli do dnia 31 grudnia 2010 roku.

Od 1 stycznia 2011 roku do powołanej wyżej ustawy o emeryturach i rentach został dodany – przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726) – art. 103a, który stanowił, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Zgodnie z art. 28 powołanej wyżej ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku do emerytur przyznanych przed dniem wejścia w życie tej ustawy, tj. przed 1 stycznia 2011 roku przepis art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS stosuje się począwszy od 1 października 2011 roku.

To właśnie te przepisy były podstawą prawną wstrzymania przez organ rentowy wypłaty emerytury wnioskodawcy z dniem 1 października 2011r., wobec kontynuowania przez niego stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą bez jego uprzedniego rozwiązania.

W wyroku z dnia 13 listopada 2012 roku w sprawie K 2/12 (Dz. U. 2012/1285) Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 roku, w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Z dniem 22 listopada 2012 roku, tj. z dniem publikacji tego wyroku w Dzienniku Ustaw, art. 103a w związku z art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726) w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, został wobec osób, które nabyły prawo do emerytury w reżimie prawnym niewymagającym rozwiązania stosunku pracy uznany za niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji RP.

Wyrok ten nie zmienia sytuacji wnioskodawcy, gdyż prawo do emerytury nabył on **z dniem** 1 października 2008r., a zatem w stanie prawnym, w którym obowiązywał przepis art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, będący w swej treści odpowiednikiem aktualnie obowiązującego art. 103a ustawy emerytalnej. Przepis ten stanowił, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał ją bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Tymczasem wyrok Trybunału Konstytucyjnego w sprawie K 2/12 dotyczy osób, które nabyły prawo do emerytury w okresie, w którym wypłata emerytury nie była uzależniona od zaprzestania zatrudnienia czyli w okresie **od dnia 8 stycznia 2009r. do dnia 31 grudnia 2010r.**

Z powyższego wynika, że w reżimie prawnym, w którym J. C. nabył prawo do świadczenia emerytalnego, nie było możliwości pobierania tegoż świadczenia bez rozwiązania stosunku pracy z ostatnim pracodawcą, dlatego też emerytura skarżącego została zawieszona.

W przedmiocie zaś zgodności z Konstytucją przepisu art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, obowiązującego od dnia 1 lipca 2000 roku do 7 stycznia 2009 roku, na podstawie którego zawieszono wnioskodawcy prawo do emerytury wypowiedział się Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 7 lutego 2006 roku SK 45/04 (OTK

– A 2006, nr 2, poz. 15). Trybunał Konstytucyjny uznał, że przepis ten jest zgodny z Konstytucją, nie narusza zasady zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa, zasady niedziałania prawa wstecz, zasady ochrony praw nabytych, czy obowiązku wprowadzania zmian do systemu prawnego z zachowaniem odpowiedniego *vacatio legis*. Trybunał uznał tym samym, że ustawodawca ma prawo uzależnić podjęcie wypłaty emerytury od uprzedniego rozwiązania stosunku pracy, a rozwiązanie to, wbrew twierdzeniom skarżącego, nie narusza zasady równości. W uzasadnieniu wskazał, że do ustawodawcy należy precyzyjne określenie kryteriów nabycia i korzystania z prawa do emerytury. Ma on przy tym szeroki zakres swobody pod warunkiem poszanowania istoty konstytucyjnego prawa do zabezpieczenia społecznego. Wobec przedstawionej istoty konstytucyjnego prawa do zabezpieczenia społecznego po osiągnięciu wieku emerytalnego, Konstytucja nie zawiera nakazu zagwarantowania świadczeń emerytalnych osobom kontynuującym działalność zawodową.

W tym kontekście rozwiązanie stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą stanowi cechę istotną, uzasadniającą efektywne korzystanie z prawa do świadczeń emerytalnych. Osoby, które postanowiły nie rozwiązywać stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą, nie mają wspólnej cechy istotnej z punktu widzenia realizacji prawa do emerytury.

Konkludując, skarżący nie może powoływać się na zasadę ochrony praw nabytych, gdyż nabył prawo do emerytury w reżimie prawnym ukształtowanym przez treść art. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej, uniemożliwiającym pobieranie świadczenia emerytalnego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy, którego konstytucyjność była przez Trybunał badana.

Skoro wnioskodawca nabył prawo do emerytury w okresie, w którym wypłata świadczenia była uzależniona od zaprzestania zatrudnienia, to warunkiem niezbędnym do podjęcia wypłaty emerytury było rozwiązanie przez niego stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą, także w okresie od października 2011 do 30 kwietnia 2012r.

Sytuacji prawnej wnioskodawcy nie zmienia także fakt podjęcia przez organ rentowy wypłaty jego emerytury z dniem 1 stycznia 2009r., z uwagi na uchylene art. 103 ustęp 2a ustawy (decyzja z dnia 26 stycznia 2009r.). Podjęcie wypłaty emerytury nie oznacza, że z tym dniem wnioskodawca ponownie nabył prawo do emerytury na nowych zasadach. Prawo do emerytury nabywa się tylko raz z chwilą ziszczenia się ryzyka emerytalnego, co w przypadku J. C. nastąpiło z dniem 1 października 2008 r.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy- Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.